

במה דברים אמורים שדיינו שתביא חמישה פרידין, כשהביאה את שתי הקינין ממין אחד.

אבל אם הביאתן משני מינין, ואין ידוע עתה איזה מין קן קרב ראשון לחובתה ואיזה מין קן קרב שני לנדרה, ונמצא שאין ידוע מאיזה מין היא הפרידה הכשירה שקרבה,

לכן תביא שש פרידות, שלש תורים ושלשה בני יונה, כדי להשלים מספק את חובת נדרה להביא קן גדול של שלש עופות מהמין שנדרה.

ואם נתנתן את העופות האלו לכהן ואינה יודעת מה נתנה אם תורים או בני יונה, או שקן אחד היה תורים והשני בני יונה ועשה הכהן את כל העופות, אך ואינו יודע מה עשה — שיתכן והקריב את כולם למעלה ונמצא שלא יצאה כלל ידי חטאת ויתכן שתקריב את כולן למטה ולא יצאה כלל ידי חובת עולה.

אך יתכן שעשה את חציין למעלה ואת חציין למטה, ויצאה גם ידי עולה וגם ידי חטאת —

צריכה להביא עוד פרידין.

ארבע פרידין לנדרה, שתי תורים ושני בני יונה, שהרי אינה יודעת אם הביאה את עולותיה שנדרה, וכמו כן תביא שתיים פרידות, אחת תור ואחד בן יונה — לחובתה!

כי יתכן ויצאה ידי חטאת חובתה באחד משני המינים ועתה היא חייבת להביא את עולתה מאותו המין, וכיון שאינה יודעת מהו המין שקרב לחטאתה הרי צריכה להביא את שני המינים.

ומעתה יש בידיה שלש תורים ושלשה בני

יונה, ומקיימת בכך את נדרה להביא קרבן גדול של שלשה עופות לעולה.

וכמו כן היא צריכה להביא גם **חטאת אחת,** כה-א כי שמא נעשו כל העופות למעלה ולא יצאה ידי חובתה להביא חטאת.

וחטאת זו היא יכולה להביא אליבא דרבנן מאחד המינים שתבחר, כי הרי שנינו בפרק ב משנה ה שלרבנן הכל הולך אחר החטאת, שהיא חייבת להביא את מין העולה ממין החטאת דוקא, ואם הקדימה עולתה ממין אחד והביאה לאחר מכן חטאתה ממין שני הרי היא חייבת לחזור ולהביא את עולתה מהמין שהביאה לחטאת.

בן עזאי אומר: תביא שתי חטאות!

לפי שאזיל בן עזאי לשיטתו שהכל הולך אחר הראשון, בין אם הוא עולה ובין אם הוא חטאת. והרי איכא לספוקי שמא העופות הראשונים נעשו למעלה והוקבע שתביא חטאת דוקא מאותו המין שעלה ראשון לעולה, והיא אינה יודעת איזה מין קרב ראשונה, לכן תביא מספק שתי חטאות, כל אחת ממין אחר, ואותן החטאות אינן נאכלות כי בכל אחת מהן יש לנו להסתפק שמא היא נבילה, שהרי יתכן ויצאה ידי חובתה כבר בעופות הראשונים.

אמר רבי יהושע: זהו שאמרו: [דהיינו, משל למה הדבר דומה] — לאיל!

כשהוא חי — קולו אחד!

וכשהוא מת — קולו שבעה!

כיצד קולו שבעה?

ב' קרניו — לשתי הצוצרות.

שתי שוקיו — לשני חליליו.

עורו — לתוף.

מעיו — לנבלים.

בני מעיו — לכנורות.

ויש אומרים: אף צמרו — לעשות תכלת!
שהיו עושים מהצמר את רימוני התכלת
למעילו של כהן גדול, והיו הרימונים קשים,
ובשעה שהיו נוגפים הרימונים בפעמונים הם
היו משמיעים קול.

ר"ש בן עקשיא אומר: זקני עם הארץ, כל
זמן שהן מזקינין — דעתן מיטרפת
עליהן. וכמו שנאמר בספר איוב "מסיר
שפה לנאמנים, וטעם זקנים יקח".

אבל זקני תורה אינן כן. אלא, כל זמן
שהן מזקינים — דעתם מתישבת עליהם.
וכמו שנאמר "בישישים — חכמה, ואורך
ימים — תבונה".

הדרן עלך במה דברים
וסליקא לה מסכת קינים